

אביטה נפלאות

מעובד מתוך שיעורים והתועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, חוקת - בלק תשפ"ג, גיליון 36

לתת לשדים גוף?

כשאנחנו מזהים את שלל הקשיים האלה כ"שדים" זה עוזר לנו להבין את המהות שלהם. כמו ששדים הם נשמות חסרות גוף, כך הקשיים הנפשיים הם חלקים של התת-מודע שאין להם אחיזה במודע, ומכאן סוד כוחם לפעול בניגוד לרצון המודע שלנו.

השאלה החשובה ביותר היא: האם נכון לתת "גוף" לשדים הללו, בכך שנהפוך את התת-מודע למודע? מצד אחד, הם ילבשו כך צורה מוגדרת ואפשר יהיה להתעמת אתם פנים-אל-פנים; אבל מצד שני זה רק עלול להגביר את כוחם ולקבע אותם.

בגיליון שלפנינו נלמד שהתשובה אינה חד-משמעית. נראה שהיא נוגעת לשאלה איזו עבודה שייכת לנו - עבודת-הבינוניים או עבודת-הצדיקים. ונגלה שהדרכת פנימיות התורה לפעמים שונה מאוד מזו של הפסיכולוגיה המודרנית. מוכנים לפגוש את השדים?

אדם עבר אירוע טראומתי. לפעמים הוא מרגיש את ההשפעה שלו עליו. האם כדאי שילך למטפל שיאבחן אם הוא סובל מפוסט-טראומה, או שעצם האבחנה הזו עלולה לקבע את הקושי ולהפריע להתמודדות אתו?

מעטים האנשים בדורנו שחיים מציאות של "שדים" כמו פעם, אלה עם רגלי התרנגולת והצחוק השטני. החשיבה הרציונלית הרגילה אותנו לתמונת-עולם מדעית יותר, שאין בה מקום ליצורים מעין אלה. אבל נדמה שככל שהחברה פחות מאמינה בשדים ובשאר תופעות על-טבעיות, כך מתרבות אצלה ההפרעות הפסיכולוגיות והרגישות הנפשית. הנה כי כן, השדים לא באמת נעלמו מחיינו, הם פשוט לבשו צורה אחרת: תודעתית ונפשית. השדים בחיינו הם החרדות שלנו, הדיכאונות, התקפי התאוה, ההתמכרויות הכפייתיות, הטרומות.

מעובד מתוך חוברת **נפלאות** היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ארכיון חוברות אביטה נפלאות
bit.ly/archive-abita

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ת	ך

מתי נבראו השדים?

בתיאום ובהרמוניה, העולם היה מתקלקל ומשתבש. רבי דובער, 'אדמו"ר האמצעי', בנו של אדמו"ר הזקן, מסביר זאת באמצעות משל על חבית של יין. בקרקעית החבית מונחים השמרים, הקליפות הגסות של הענבים. כאשר האדם מוזג מהיין, עליו לשים לב היטב לשכבת השמרים. בהגיעו אליה, עליו לסגור את ברז החבית ולא לאפשר לשמרים לצאת, כדי שלא יתערבו בין הצלול ויקלקלו אותו.

בנמשל, ה' ברא את העולם באמצעות אור רוחני, 'הורדת שפע' במונחי הקבלה. גוף השדים הוא כאותם שמרים המונחים בקרקעית החבית. ברגע כניסת השבת ה', כביכול, 'תפס' שהשמרים עומדים לצאת ו'סגר את הברז' – עצר את תהליך הבריאה, כדי שהשדים לא יקבלו כוח.

ובכל זאת, הזוהר אומר כי ללא גופי השדים העולם נותר חסר. מסתבר שהמציאות השלמה היא כאשר יש לשדים גוף. במשל, השמרים מזיקים לשתית היין, אך בפני עצמם יש להם ערך גדול. לא זורקים את השמרים אלא שומרים אותם בנפרד. גם לגוף השדים יש תכלית וערך השמורים לעתיד הטוב.

בזוהר הקדוש מופיע תיאור מיוחד על בריאת השדים. היה זה בסוף ששת ימי הבריאה – ה' ברא את רוחות השדים תחילה, במגמה להמשיך ולברוא להם גוף, אולם המגמה הזו לא הושלמה. מיד לאחר בריאת הרוחות נכנסה השבת, ה' שבת ממלאכת בריאת העולם, וכך נותרו השדים כרוחות ללא גוף. הזוהר אומר שפעולה זו הותירה את העולם 'פגום' וחסר.

ה' ברא את רוחות השדים תחילה, אך מיד לאחר בריאת הרוחות נכנסה השבת, וכך נותרו השדים כרוחות ללא גוף

מדברי הזוהר עולה כי מצב זה, שבו לשדים אין גוף, הוא רק בדיעבד, חיסרון הזקוק להשלמה. אולם החסידות מסבירה שאצל ה' יתברך אין בעיות של חוסר תכנון... ובעצירת בריאת השדים באמצע הייתה כוונה פנימית: אילו היה לשדים גוף, לצד השלילי בעולם היה כוח רב יותר. בלשון המובאת בחסידות, בעולם שבו יש לשדים גוף, המציאות הייתה 'מטשטשת'. במקום שהטבע יפעל כסדרו

לסיכום: בסוף היום השישי לבריאה נבראו רוחות השדים, אך לפני שנברא להם גם גוף נכנסה השבת והבריאה לא הושלמה. ה' עשה זאת כדי שהשדים לא יקבלו כוח ויהרסו את המציאות.

תחנה שנייה

אילו שדים מתרוצצים בך?

לפי הסבר זה, השדים הם בעצם **דמיונות** – כוחות הנמצאים בתת-מודע ומשפיעים על חיינו. במובן זה, בתוך כל אחד ואחת מאתנו מתרוצצים להם 'שדים'. אלה יכולות להיות תופעות כמו חרדה, דיכאון, או טראומות מאירועי-עבר. המכנה המשותף לכולם הוא שהם משפיעים על חיינו ללא כל פרופורציה

הדיון המסתורי על שדים ורוחות נשמע מנותק מהוויית החיים שלנו. אך החסידות, כדרכה להסביר כיצד כל התופעות הרוחניות באות לידי ביטוי בנפש האדם, מסבירה כי השדים אינם דווקא יצורים חיצוניים לנו, אלא כוחות רוחניים המקבלים הד בתוך הנפש. שדים כאלו הם חלק בלתי נפרד מחיינו.

לאחזתם במציאות הממשית. כמו צלליות בחושך, השדים הנפשיים משתמשים גם הם בכוח הדמיון כדי להטריד אותנו. במצבי חושך נפשי ובעתות משבר

השאלה האם לברוא גוף לשדים נוגעת לשאלה עד כמה נכון להציף את הצללים הנפשיים לקדמת התודעה

האדם עלול להגיע לחוסר תפקוד בשל אותן צלליות. צלקת נפשית בשל אירוע טראומתי יכולה לרדוף את האדם כל חייו.

השדים הנפשיים הם פשוט **צללים** המעיבים על הנפש ומפריעים את שלוותה. הקשר בין צללים לשדים מומחש באנגלית – שבה המילה 'שד' (shade) מתפרשת גם כצל וגם כרוח־רפאים.

נחזור לבריאת העולם: השאלה האם לברוא גוף לשדים נוגעת לשאלה עד כמה נכון להציף את הצללים הנפשיים לקדמת התודעה.

'שדים' נפשיים רבים קיימים בתוכנו בשל טראומות מהעבר. גם עבירות שהאדם עבר, חלילה, מותירות בתוכו עיוותים נפשיים וצלקות. מה עושים עם 'שדים' כאלו?

לסיכום: החסידות מסבירה שהשדים הם כוחות נפשיים הנמצאים בתת־מודע, כמו חרדות או צלקות נפשיות. באנגלית, 'שד' (shade) משמעו גם 'צל' וגם 'שד'. לכולנו צללים נפשיים בתת־מודע; כיצד נכון להתייחס אליהם?

תחנה שלישית

לתת גוף לשדים?

מתחזק ומתקיים. אמנם יותר קל להיזהר ממנו – אך יותר קשה להיפטר ממנו.

משום כך, אדם רגיל לא צריך לבטא את כל מה ש'מסתובב' לו בתחתית המודעות. כל עוד זה אפשרי, עדיף להמשיך בשגרת החיים ולא לפתוח ולהציף את חוליי הנפש. למרות הרצון של האדם לחטט בנבכי נפשו, ישנם מקרים שבהם הסחת

לפי הפסיכולוגיה של פרויד, בפסיכואנליזה צריך להציף את התת־מודע אל המודע. הפסיכולוג מבקש מהמטופל להגיד באופן אסוציאטיבי את כל מה שעולה בדעתו. באופן זה המטופל יכול להציף לעולמו הבלתי־מודע של המטופל ולפרשו, וכך להביא מזור לנפשו. גישה זו היא בעצם 'הענקת גוף לשדים' הנפשיים. כל עוד הם מונחים בתת־מודע הם נותרים צללים דמיוניים, ללא ממשות ואחיה במציאות. הצפתם אל פני המודעות מעניקה להם ביטוי וממשות.

האם תמיד כדאי להעניק ביטוי לתת־מודע?

מצד אחד, יש לכך יתרון מובהק – כאשר השד 'מקבל גוף', התת־מודע מוגבל ומוגדר, וממילא יש לו השפעה מוגבלת. במצב כזה אפשר לזהותו בנקל ולהישמר ממנו. כשאין גוף, כשהשד נשאר בתת־מודע, הרוחניות שלו מתפשטת ללא הגבלה.

מצד שני, יש לכך גם חיסרון – כשהתת־מודע מגיע לידי ביטוי, כשיש לשד 'גוף' וממשות, הוא

ה' החליט שלא לתת לצללים האפלים במציאות נוכחות וקיום שיטשטשו את הנפש. מאידך, הדבר מוגדר כחיסרון שצריך השלמה

הדעת עדיפה על פני ההצפה. במקרים רבים, עצם 'הענקת שם' לבעיה מסוימת מקבעת אותה, הופכת אותה לגדולה ומאיימת הרבה יותר, ומקשה על היכולת להיפרד ממנה.

שני הצדדים הללו מתבטאים בפנים הכפולות של סיפור בריאת השדים בזוהר. מחד, ה' החליט שלא להעניק להם גוף – שלא לתת לצללים האפלים במציאות נוכחות וקיום שיטשטשו את הנפש.

– הצפת החרדות והדאגות וביטוי שלהן באמצעות הדיבור, עד ליכולת להפוך ולתקן אותן.

כשהתת-מודע מגיע לידי ביטוי, כשיש לשד 'גוף' וממשות, הוא מתחזק ומתקיים

עשרות אלפי אנשים התייעצו עם הרבי מליובאוויטש. אחת ההדרכות היסודיות שהוא העניק, בנוגע לחרדות ודומיהן, היא "היסח הדעת". הדרכה זו מבוססת על הפירוש הראשון של חז"ל ושונה מגישת הפסיכולוגיה.

מאידך, הדבר מוגדר כחיסרון וכדבר שצריך השלמה שתתחולל בסופו של דבר. התכלית היא להגיע למצב שבו אפשר לבטא כל כוח ודחף נפשי, לנתב אותו ולהביא אותו לתיקון כחלק מתמונת הנפש השלמה.

שתי הגישות הן בעצם שתי הדרכות שונות של חז"ל:

בספר משלי כתוב: "דָאָגָה בְּלֵב אִישׁ יִשְׁחָנָה". חז"ל מפרשים את המילה "ישחנה" בשני פירושים נוספים – "סיחנה מדעתו" ו"שיחנה לאחרים". מהפירוש הראשון עולה כי ההתמודדות עם התת-מודע היא באמצעות התעלמות והדחקה מכוונות, אולם הפירוש השני מכוון אל התיקון השלם

לסיכום: הגישה הרווחת בפסיכולוגיה היא להציף את התת-מודע, כדי לעזור לאדם. יש בכך יתרונות של הגדרת הבעיה וטיפול בה, אך גם חסרונות של חיזוק הבעיה והפיכתה לממשית. הרבי מליובאוויטש הדריך ברוב המקרים להסיח את הדעת מהבעיות.

לממש את התאוות?

החוצה. כך, בזירה הפרטית וגם בזירה הציבורית, לעתים ישנה מציאות שבה אפשר להיפטר מרצונות או דמיונות שליליים רק לאחר שהם יבואו לידי מימוש במציאות ותתברר האיוולת שבהם. כך, לדוגמה, ההתפכחות מ'חלום השלום' עכשיו' אצל רוב הציבור עלתה באלפי הרוגים, ה' ישמור.

בחינוך זהו יסוד חשוב: כאשר יש לילד תאוות לדבר-מה, נחנך אותו בדרך כלל לאיפוק וריסון, אך עלינו לזהות את אותם מקרים שבהם דווקא שחרור מסוים של 'שד' התאוות יעזור לילד להשתחרר ממנו בצורה מיטבית, לקחת את האנרגיות שלו ולהפנות אותן לכיוון חיובי.

אולם, בלא מעט מקרים דחיקת התאוות גורמת לתסיסה ולתסכול. במקרים אלו צריך, בהכוונה מתאימה ובמינון נכון, לתת מימוש לתאוות הנמוכות. בגמרא מסופר על יִלְתָא, אשתו של רב נחמן, שהתאוותה לטעום טעם של בשר וחלב, ורב נחמן מצא מאכל בעל טעם זהה ונתן לה. זו דוגמה למימוש של התאוות בהיתר.

לצערנו לא תמיד המימוש מתקיים בהיתר. כמובן שלא נמליץ לאף אחד לעבור איסורי תורה חס ושלום, אבל אחרי שהתאוות התממשה באיסור, נוכל לראות זאת כעצה עמוקה של ההשגחה, לחיטוי וריפוי של הזיהום, שאפשריים רק אחרי שהמוגלה יוצאת

'הענקת גוף לשדים' הוסברה כאן כהצפת הדאגות והחרדות של התת-מודע וביטוי שלהן. ישנו סוג נוסף של 'שדים' בנפש – התאוות והדחפים, המונעים גם הם מתוך דמיון רב. כך קורא רבי נחמן ליצר הרע "כוח המדמה", והכיניו בספר התניא לתאוות הנמוכות הוא פשוט "שדים".

להעניק 'גוף' לשד התאוה הוא בעצם לממש אותה. האם נכון לעשות זאת?

ככלל, מימוש התאוות יכול לשבש את הנפש ולהביא את האדם למקומות שליליים. אנו אמונים על איפוק היצרים וריסונם, תנועה שבדרך כלל משרה על הנפש את השלווה והרוגע שלהם היא זקוקה כל כך.

מבינוני לצדיק, מהסחת הדעת לתיקון

שייכת במקצת לכל אחד ואחת מאתנו.

מה מאפיין את עבודת הצדיקים?

הצדיקים אינם שוקעים לתוך עצמם בעצבות או ייאוש. הם אנשים שמחים ומשוחררים, מלאי אהבה

לכול וביטחון בטוב. הבעיה אינה מאיימת עליהם; הם מצליחים להתבונן בה מבחוץ, וכך הם זוכים להברקות של חכמה כיצד לתקן אותה.

איך זה נוגע אלינו, הבינונים?

אנו זקוקים ליועץ ומטפל טוב, שההכוונה שלו תעזור לנו לתת ביטוי ל'שדים' המתרוצצים בנפש, לטפל בהם, להשתחרר מהם ואף להפוך אותם לחלק ממנועי הצמיחה שלנו.

לרוב, אין לנו את היכולת להתמודד עם השדים עצמם. ככלל, עדיף להסיח את הדעת – לא לתת מקום לפחדים ולדמיונות

אצל הצדיקים, עבודה זו היא לכתחילה – אתגר, להפוך את הטוב שלהם לטוב יותר. אך אצלנו, ההחלטה לעסוק בבעיות הנפש תלויה במשפיע טוב שידריך מתי והאם לעסוק בכך.

אבל גם אצל הבינונים יש מקרים יוצאי־דופן: אותן פעמים שבהן האדם מנסה להסיח את דעתו, בכל כוחו, אבל זה 'לא הולך'. במקרים אלו, ניתן לומר כי "קלקלתנו היא תקנתנו" – שליחותנו היא כנראה התמודדות עם הבעיה פנים אל פנים, ועלינו לאזור כוחות ולעשות זאת, ככל שניתן, בעזרת המשפיע הטוב.

הרבי מליובאוויטש התווה את הכלל הגדול בעבודה הנפשית היום־יומית: לרוב, אין לנו את היכולת להתמודד עם השדים עצמם. ככלל, עדיף להסיח את הדעת – לא לתת מקום לפחדים,

הצדיקים אינם שוקעים לתוך עצמם בעצבות או ייאוש. הם אנשים שמחים ומשוחררים, מלאי אהבה לכול וביטחון בטוב

לחלומות או לדמיונות. אל לנו להתמודד ישירות עם טראומות מהעבר, וגם לא עם נפילות רוחניות כפגם הברית. עדיף להתמקד בעשייה וביצירה חיובית ופעילה בהווה.

אולם, אין כלל שאין בו יוצא מן הכלל. במקרים רבים, למרות הניסיונות, לא ניתן להסיח את הדעת מהבעיה. העובדה הזו רומזת גם לכך שככל שמתקרבים לגאולה צריכים לתקן גם את גוף השדים. בתת־מודע טמונות אנרגיות־חיים גדולות, שעבודה נכונה אתן תצליח לשחרר את החלק השלילי שבהן ולרתום אותן לתיקון העולם.

שני סוגי ההתייחסויות הם שתי עבודות שונות: בלשון ספר התניא, הסחת הדעת היא 'עבודת הבינונים' – אדם רגיל, שאינו מסוגל להתמודד כעת עם הצללים, צריך להסיח את הדעת מהם. לא לחטט בתוך הנפש, מתוך עיסוק בעבר וחשש מהעתיד, אלא לעסוק בהווה תוך הדחקה מודעת. לעומת זאת, 'עבודת הצדיקים' היא ההתמודדות עם חלקי הנפש האפלים והיכולת לתקנם. ככל שמתקרבת הגאולה מתגלה כי 'יעמך כלם צדיקים' – עבודה זו

לסיכום: הסחת הדעת מבעיות הנפש היא 'עבודת הבינונים', התמודדות ותיקון הבעיות הם 'עבודת הצדיקים', מתוך חשיבה חיובית, אהבה וביטחון. במקרה רגיל, אנו זקוקים להתייעצות עם משפיע ויועץ טוב האם ומתי להתעסק עם הבעיות. במקרים שבהם איננו מסוגלים להסיח את הדעת, כנראה שהשליחות שלנו היא לעסוק ב'עבודת הצדיקים'.

מעובד מתוך נפלאות חוקת תשפ"ב bit.ly/NI_chukat_82

חזרה לשגרה לאחר פטירת תינוקת

חזרה בגימטריא **חיה** – והבכי של ה' הוא דווקא "במסתרים", ב"בתי גוואי" (בעוד שבחזון, ב"בתי בראי", "עז וְחֶדְוָה בְּמִקְמוֹ"). כך, הבכי על פטירת התינוקת ע"ה צריך להיות לגמרי ב"בתי גוואי", ב"מסתרים" שבתוכך עצמך, באותו מקום נסתר, לא לגמרי במודע, שעליו נאמר ש"אין מוסרין רזי תורה אלא למי שלבו דואג בקרבנו" ("דאגה בלב איש" בגימטריא **משיח**, הדאגה 'למה משיח עדיין לא בא?!'). הבכייה במסתרים נבחנת ומתאמת דווקא על ידי החדווה ב"בתי בראי", שעליה נאמר "עז וְחֶדְוָה בְּמִקְמוֹ". היינו, השמחה של המשך השליחות שלך בעולם הזה להביא לימות **המשיח** – אותיות **ישמח** (בעצמו) ו**ישמח** (אחרים) כנודע. לשם כך את צריכה להיות שמחה באמת, "עבדו אֶת ה' בְּשִׂמְחָה".

(מגיליון נפלאות פרשת דברים-חזון תשע"ט)

בתנו התינוקת נפטרה. אני מרגישה צורך לזכור אותה, ומפחדת שבחזרה לשגרה אחרי הפטירה אשכח – לכן איני מצליחה ובעצם איני רוצה לחזור לשגרה. אודה להכוונת הרב.

מענה:

תנוחמו מן השמים. הבת הייתה נשמה יקרה שירדה לעולם הזה להשלים, בזמן קצר, תיקון של גלגול קודם (כידוע בסיפורי הבעל שם טוב) ואתם זכיתם לסייע בתיקון, וכעת היא בגן עדן שכולו אור וטוב וגם מעוררת על כל המשפחה ועל כל עם ישראל רחמים רבים.

יהודי הוא נושא הפכים – "בכיה תקיעא בלבאי מסטרא דא וחדוה תקיעא בלבאי מסטרא דא" [בכיייה נמצאת בלב בצד זה, וחדווה נמצאת בלב בצד זה]. אמנם, הבכייה נמצאת במקום עמוק יותר בנפש מאשר החדווה – **בכיה** בגימטריא **יחידה** ו-

פחד מהתחלות חדשות

באופן כללי אני אדם שקשה לו עם התחלות חדשות, מה שגורם לי לפחד מפני תפקידים חדשים ואי יכולת למיצועי כוחותי. אני מתחיל בתפקיד חדש, והפחד שוב צף ועולה. אשמח לעצת חיוזק.

מענה:

חז"ל אמרו, בקשר לקבלת התורה והמצוות בהר סיני, ש"כל התחלות קשות". הזכות הגדולה שלנו היא שאמרנו "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" – הולכים על זה ויהי מה, מתוך אמונה שלמה שמה שה' אומר לנו לעשות הוא בוודאי הכי טוב לנו ובכלל, ומתוך שמחה! כנראה שהנשמה שלך זוכרת את מעמד הר סיני וחווה את הרגשת ה"כל התחלות קשות". רש"י מביא מדרש זה בפירושו על הפסוק "וְעַתָּה אם שְׂמוֹעַ תִּשְׁמְעוּ בְקִלִּי וּשְׂמִרְתֶּם אֶת בְּרִיתִי וְהֵייתֶם לִי סֵגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים כִּי לִי כָּל הָאָרֶץ".

אומרת המכילתא: "וְעַתָּה" – אם עתה תקבלו עליכם יערב לכם מכאן ואילך, שכל התחלות קשות". מכאן נדייק שמפני ש"כל התחלות קשות" – יערב לכם מכאן ואילך", על דרך "לפום צערא אגרא". וכן אמרו רז"ל שאין "ועתה" אלא לשון תשובה – בשביל להתחיל דבר חדש, ועל ידי זה לזכות ל"יערב לכם", צריך תנועה של תשובה. הפסוק מסיים: "וְהֵייתֶם לִי סֵגֻלָּה", היינו לומר שאתה **מסוגל** לזה ועליך להגשים את הסגולות שה' נתן לך, למען ה' ועם ישראל. ברכת הצלחה רבה ומופלגה בתפקיד החדש.

סיסמת הגאולה היא **פְּקֹד יִפְקֹד** – לקבל עוד **תפקיד** ועוד **תפקיד**. ושיתקיים בך **פְּחַד יִצְחָק**, ראשי וסופי תיבות **יפקד** – שהפחד יהפוך לצחוק ושעשוע.

(מגיליון נפלאות פרשת חיי-שרה תש"פ)

איך גונבים סוס

לרבי ישראל בעל שם טוב היו הרבה תלמידים ומקושרים, ביניהם יהודים פשוטים מאוד. אחד התלמידים, שהיה גר בשכנות לבעש"ט בעיירה מז'בוז', היה עני מרוד, והוא ומשפחתו סבלו מאוד. לעיתים תכופות אשתו הייתה מציקה לו ודורשת ממנו שילך ויגנוב סוס מאורוות הסוסים שבחצרו של הבעל שם טוב, עד שמרוב הצקות וצעקות מצד אשתו – הסכים לדבריה...

ביום שבו 'נשבר' התלמיד והחליט ללכת לגנוב את הסוס, אמר הבעל שם טוב לגוי שהיה אחראי להאכיל ולהשקות את הסוסים שלא יסגור את האורווה, אלא ישאיר אותה פתוחה וילך לביתו. בא התלמיד בלילה ומצא את האורווה פתוחה, לקח סוס אחד והלך לביתו. הוא הניח אותו בחצר הבית, אבל לא היה לו במה להאכיל אותו, והסוס נשאר רעב בחצרו שלושה ימים.

בסיפורי הבעל שם טוב היהודים תמיד יוצאים בסופו של דבר טהורים... הבעש"ט פעל כאן כמחנך – אם האורווה היתה סגורה, יצר הגנבה עדיין היה נשאר בלבו של החסיד. אם הוא לא יגנוב כאן, הוא יגנוב במקום אחר וילך מדחי אל דחי... כך נאמר על הקב"ה "נוֹרָא עֲלֵיָהּ עַל בְּנֵי אָדָם", כביכול עוזר לאדם לבצע את העבירה, וכך הבין הבעש"ט שמוטב לרקום את העלילה של הגנבה לתכלית טובה.

ביום השלישי פנה הבעל שם טוב אל התלמיד ושאל אותו: "מדוע הסוס שלי עומד כבר שלושה ימים רעב בחצר הבית שלך? הבא אותו אלי חזרה!". הלך התלמיד והחזיר את הסוס לאורווה בחצרו של הבעש"ט, למקום שבו היה מתחילה. את הסיפור הזה סיפר אדמו"ר הזקן לבנו, אדמו"ר האמצעי. שאל אדמו"ר האמצעי את אביו: "אם כן, מדוע הבעל שם טוב אמר מתחילה לגוי שישאיר את דלת האורווה פתוחה, כדי שהתלמיד יוכל לקחת את הסוס, ואחרי שלושה ימים אמר לו להחזירו? הרי הוא היה יכול לומר לגוי שישגור את דלת האורווה, והתלמיד לא היה לוקח אותו כלל!".

בתורת הרבי מאיז'ביצא (בעל "מי השילוח") מובאים שני עקרונות בחסידות: האחד, חייבים להוציא את המוגלה לפני שמרפאים את הפצע.

והשני, לבסוף מתברר שיהודי לא חטא מעולם! כאן מתלכדים שני העקרונות הללו: הבעל שם טוב, שידע על כוונת החסיד, הקדים רפואה למכה. הוא פתח את דלת האורווה וכאילו אמר: "אני רוצה שהחסיד יגנוב את הסוס!". כך הופך המעשה הרע של הגנבה למילוי רצונו של הרבי, ובמקום לעשות עבירה החסיד עושה כעת מצווה. מתגלה לבסוף שהיכולת של הבעש"ט להוציא את מחשבותיו ורצונותיו הרעים של תלמידו בצורה מכוונת, מוציאה ממנו את הדחף הרע שכבר מומש (כמו מוגלה שהתפשטה) ועכשיו אפשר לטפל בנחת וברגישות בפצע, כדי שיתרפא במהרה.

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסכּוּץ כחוכרת 'נפלאות':

- ❑ אדמו"ר האמצעי רצה שכאשר שני יהודים נפגשים ברחוב הם ידברו במושגי הקבלה הכי עמוקים: "עתיק" ו"אריך". לפי מה שהסברנו, צריך לשאול אחד את השני – 'איזה דברים יפים ראית היום?' ו'מה התכלית? מה אתה עושה עם החיים שלך?!
- ❑ בשפה של קאנט, הוא עוסק בשלשה תחומים – מטאפיזיקה, אסתטיקה ואתיקה. שלשת התחומים האלה מקבילים לשלשת הראשים שבכתר – אמונה-תענוג-רצון.
- ❑ פרה אדומה היא הדבר הכי יפה בעולם, יפי לא-טבעי. הכהן שורף את הפרה כדי להנציח באפר את היפי שלה. בכל טפה של מייחטאת יש את היפי של הפרה האדומה.

[מתוך השיעור 'חוק האסתטיקה']

**חפשו את חוברת נפלאות בית הכנסת שלכם!
לא מצאתם?**

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות
המודפסות במקום מגורכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
זרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

